

„Absolut!“

„Ja — mine Herrer! — saa er vi færdige. Vort Forslag er ikke bleven akcepteret, altsaa lader vi Sagen falde. Jeg tager neppe fejl i, at der ikke har været nogen stærk Stemning for den hos de Herrer, saa jeg skal undlade at udtale nogen Beklagelse i Anledning af Resultatet.“

Hermed rejste Max Bernhardt sig. Og en efter en stod nu ogsaa de andre op, de fleste med en Følelse af Lettelse ved saa uventet hurtigt at være bleven befriet for dette i deres Øjne dødfødte Projekt. Enkelte af dem var dog noget misfornøjede med den hovedkulds Afslutning. Navnlig galdt dette Proprietær Nørrehave, der var bleven svært imponeret af Pers Optræden og nu blev ved at følge ham med sine smaa Svineøjne, mens Per — efter en hurtig og skødesløs Hilsen — stormede ud af Stuen fulgt af Ivan.

Saasnart Døren havde lukket sig efter dem, slog Max Bernhardt igen til Lyd og sagde:

„Det er vel overflødigt at tilføje, at jeg ikke hermed har opgivet Frihavns-Tanken. Jeg kan allerede meddele de Herrer, at den i den allernærmeste Fremtid vil blive taget op paa et andet og — som jeg tror — adskilligt fornuftigere Grundlag. Vi ses altsaa med det første igen, mine Herrer!“

*

*

*

Ude paa „Skovbakken“ gik Jakobe denne Formiddag omkring i en lidt trykket Stemning. Den Forventning, hvormed hun de foregaaende Dage og Nætter havde talt Timerne til Pers Komme, havde været altfor stærkt spændt til, at den ikke skulde følges af en Afslappelse. Hun følte sig en lille Smule skuffet af ham, — ja endogsaa mere, end hun rigtig vilde tilstaa for sig selv.

Hun kunde nu heller ikke komme bort fra, at han havde forandret sig. Det beherskede, næsten tilknappede, der var kommen over hans Væsen, og som Forældrene havde været saa glade for, tilfredsstillede slet ikke hende, — det mindede hende paa en foruroligende Maade om Tonen i hans sidste Breve fra Italien. Det var maaske blot en Façon, han havde lagt sig til, en tillavet Verdensmandschik; men den klædte ham i hendes Øjne ikke. Hun elskede ham som den uvorne